బి.వి.చంద్రశేఖరమ్

సుశీల మొట్టమొదటిసారిగా వాళ్ళ మామయ్య వూరు చూడడానికి బయలుదేరింది. రైల్లో కూర్చుందే కానీ, ప్రయాణం చేస్తున్నంతసేపు అనేక ఆలోచనలతో కాలయాపన చేస్తూంది. 'మామయ్య'ని చూసి 10 ఏళ్ళయింది. అదే మొట్టమొదటిసారికూడా. సాధారణంగా వ్యవసాయం వదిలేసి ఏ వూరు బయలుదేరిరాడు. కనీసం అమ్మ సొంత చెల్లెలు అయినప్పటికీ చూడడానికని వచ్చేవాడు కానేకాదు. వ్యవసాయం అంటే అంత ప్రాణం. అమ్మ సరేసరి. ఎప్పుడూ నాన్నగారు ఏ వూరు తీసికెళ్తే ఆ వూరే తప్ప ఇంక ఏ వూరూ చూసి ఎరుగదు. పెళ్ళయిన దగ్గరనుంచి కనీసం ఒక్కసారయినా పుట్టింటికి

వెళ్ళనే లేదట. ఎన్నోసార్లు ఆ మాట తనదగ్గర అనేది, ఎప్పుడైనా ఆ వూరు ఈ వూరు శలవులకి వెళ్ళొస్తానంటే. మామయ్యని 10 ఏళ్ళ క్రితం అంటే అప్పటికి 10 సంవత్సరాల వయస్సున్న ప్పుడు చూడటం తటస్థించింది. వున్న వారంరోజుల్లోనూ మామయ్య ఆప్యా యత తనని చాలా ఆకర్షించింది. అందుకనే మామయ్య అంటే చాలా గౌరవం పెరిగింది. 10 రోజులు శల వులు గనక మామయ్యని చూడాలనిపించి ప్రయాణమయ్యింది తను. బయలుదేరే ముందర స్నేహితులు చాలా మంది 'సుశీ ఆ పల్లెటూరి కెళ్ళితే ఏం తోస్తుందే నీకు. సరదాగా అలా ఏ కాశ్మీర్‌కో, ఊటీకో పిక్నిక్ వేసుకుందాం! ఆగిపో' అన్నారు కానీ తను ససేమిరా ఒప్పుకో లేదు. ఎందుకో తనకి మామయ్యని చూడాలనిపించింది. అమ్మకూడా '10 ఏళ్ళనించి లేనిప్రేమ నీకు ఇప్పుడు మామయ్య మీద పుట్టుకొచ్చిం దేమిటి?' అంటూ నిలదీసి అడిగింది. ఏమయినా సరే అని పట్టుబట్టి బయలుదేరింది.

ఏమీతోచక అటూఇటూ చూసింది ఎవరితోనైనా మాట్లాడుతూ కాలక్షేపం చేద్దామని. కానీ తనతో మాట్లాడడానికి ఎవరికీ ఖాళీ లేదన్నట్లు ఎవరిపనుల్లోవా రుండిపోయారు. ఏ థర్డు క్లాసులో ప్రయాణం చేసినా కాలక్షేపం ఐపోయేది. అనవసరంగా ఫస్టుక్లాసులో కూర్చు న్నాను అనుకుంది. నిజంగా స్నేహితు లతో ఏ కాశ్మీరుకో వెళ్ళివుంటే చాలా సరదాగా కాలయాపన జరిగిపోను అని అనుకుంటూ విసుగ్గా కిటికీల్లోంచి బయ టకు చూడసాగింది. ఎంత సేపూ పచ్చని పొలాలూ, దూరంగా కొండలు, టెలి గ్రాఫ్ స్తంభాలు తప్ప ఏమీ కనబడక పోవడంతో చిరాకు పడసాగింది. ఇదంతా చూసి ఈ కాలేజీ అమ్మాయిలు ఒంట రిగా ప్రయాణం చేస్తూంటే ఇలాగే వుంటుందిలే అనుకుంటూ అప్పుడే పేపరు మడిచి ఎదురుగ్గా కూర్చున్న ఒక తాతగారు "ఏ మమ్మాయీ ఎంత వరకూ వెళ్ళాలి" అని అడిగేరు.

అమ్మయ్య కాలక్షేపానికి ఎవరో ఒకరు దొరికారు అనుకుంటూ "నూజి వీడు వెళ్ళాలండి" అంది.

"అలాగా! అదిసరే ఒక్కర్తివే వెళ్తున్నట్లున్నావు. అసలే స్టేషన్‌కి వూరు చాలా దూరంలోవుంది! ఒక్క దానివే వెళ్ళగలవా."

"నేను ఇదే మొదటిసారి ఆ వూరు వెళ్ళడం. మా మామయ్య స్టేషనుకి వస్తారండీ...ఏం పర్వాలేదు...ఐనాచ్చీ మా మామయ్యే నన్ను చూసి గుర్తు పట్టాలండీ."

తాతగారు ఆశ్చర్యంగా "అదేమిటి మీ మామయ్యని నువ్వు గుర్తుపట్టలేక పోవడ మేమిటి?"

"అదికాదండీ. నేను మా మామ

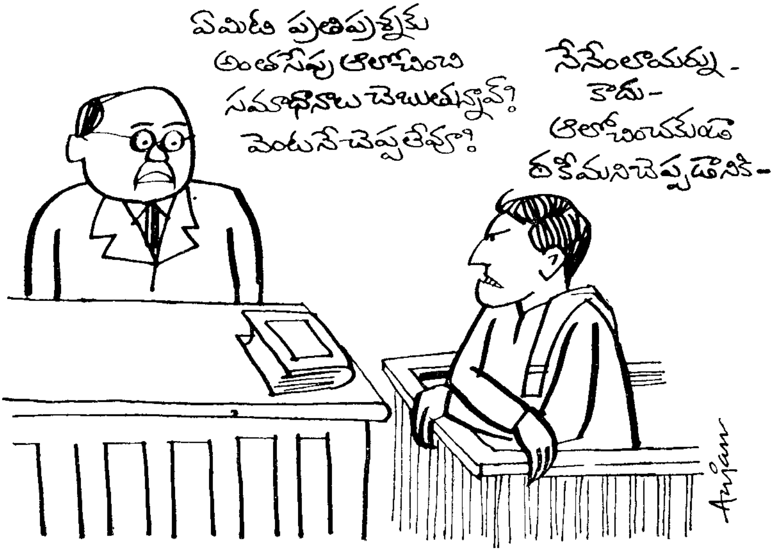

య్యని చూసి 10 ఏళ్ళయ్యింది. సరిగ్గా గుర్తుపట్టలేనేమో? చాలా చిన్నప్పుడు చూశాను."

"నువ్వే గుర్తుపట్టలేకపోతే నిన్ను చిన్నప్పుడు చూసిన మీ మామయ్యగారు మాత్రం గుర్తు పడతారని ధైర్యం ఏమిటి?''

"అందుకనే కదండీ నా ఫోటో మా మామయ్యకి పంపేను. అదిచూసి నన్ను తేలిగ్గా గుర్తుపట్టగలరు," అంది.

ఇలా సంభాషణ సాగిస్తుండగా రైలు నూజివీడు జేరింది. 'అమ్మయ్య' అనుకుంటూ తాతగారికి 'వెళ్ళొస్తానండీ' అని చెప్పేసి సూటుకేసు తీసుకుని తలుపు దగ్గరవిలబడి మామయ్యగురించి ప్లాట్ ఫారం అంతా కలయజూసింది. జనం చాలా పల్చగా కన్పించసాగారు. ఎక్కడా మామయ్య వచ్చిన జాడ కనిపించలేదు. ఉత్తరం పదిరోజుల ముందర రాసినా మామయ్య రాకపోవడంలో ఉద్దేశ మేమిటీ అని కోపంతో మామయ్యని తిట్టుకుంటూ ప్లాట్ ఫారం బాగా క్రిందకు వుందనే సంగతి గ్రహించకుండా మామూలుగా దిగబోయి పడిపోతుండగా ఒక ఆగంతకుడు హఠాత్తుగా పట్టుకోవడంతో సురక్షితంగా కిందకు దిగగలిగింది. ఎవరు చెప్మా ఇంత అందంగా వున్నాడు అని తేరిపార చూసి, ఛీఛీ ఈ పల్లెటూరి మొద్దుని చూసి తన్మయం చెందడం ఏమిటీ? అనుకుంటూ సుశీల అతన్ని విదిలించుకుని పక్కగా విలబడి పమిట సర్దుకోసాగింది.

ఆ ఆగంతకుడు తన తప్పేమీ

లేదన్నట్లు "అదే టండమ్మాయిగారూ! కాసంత చూసుకు దిగ్గోదదా యేటి?" అని అడిగేడు.

సుశీల కంగారుగా "పొరపాటయింది. అయినా కానీ ఇంతకిందకి ఉందేమిటి ఈ వూళ్ళో ప్లాట్ఫారం" అని అడిగింది.

"భలే మంచోరే. మాది సిన్నూరు గన్క శానా కిందికి వుంది. మాదీ మీకు మల్లే పెద్దూరయితే పైకే వుండును."

"అదిసరే! మాది పెద్ద వూరంటున్నావు! నీ కెలా తెలుసు" అని నిలేసి అడిగింది.

"ఇది శానాబాగుంది. మీ యవ్వారం సూస్తుంటే మీది పెద్దూ రనిపించింది. ఇందులో తెలిసేదానికి పెద్ద యిశేస మేటుందమ్మాయిగారూ."

ఈ అగంతకునితో తన కేమిటిలే అనుకుని ప్లాట్ఫారం అంతా మళ్ళీ తేరిపార చూడడం మొదలెట్టింది, ఎక్కడైనా మామయ్య వస్తున్న జాడ అగుపిస్తుందేమోనని. సుశీల పడుతున్న అవస్థచూసి, ఆ అగంతకుడు :

"ఓటమ్మాయిగారూ! ఓరిగురించి సూస్తుండారు," అని అడిగేడు.

అసలే తను మామయ్య రాలేదని విసుగులో వుందేమో "నే నెవరిగురించి చూస్తే నీ కెందుకు. నీ పని నువ్వు చూసుకో" అని కోపంగా అనేసింది.

"సర్లెండమ్మాయి గోరూ! యింతకీ మీ పేరు సుశీలమ్మ గోరేనా" అని అడిగేడు.

సుశీల కుతూహలంలో "అవును. నీ కెలా తెలుసు! నువ్వెవరు?" అంటూ నిలదీసి అడిగింది.

"అట్లా సెప్పండి. మీరే నన్నమాట సుశీ లమ్మగోరు. రండి నన్ను మీ మామయ్యగో రంపేరు. ఆయనిక్క పొలం పనుండడంవలన రాలేకపోయి నన్నంపేరు."

"మరి యిందాకటినుంచి ఎందుకు చెప్పలేదు" అంటూ విసుక్కుంది.

"ఏదండమ్మాయిగోరూ మీరు సెప్పనిస్తేకదా!"

సుశీల ఆ అగంతకునికేసి తేరిపార జూసింది. మొహంచూస్తే చాలా అందగాడులా అగుపించేడు. కానీ నెత్తిన తలపాగా, పంచకట్టు, గళ్ళషర్టు ఇవన్నీ చూసి పొలంలో రైతు ఐవుంటాడులే అనుకుంది. మామయ్య మీద చాలా కోపం వచ్చేసింది. అంతదూరంనించి తను వస్తూంటే, స్టేషనుకైనా రాకుండా పాలేరుని పంపినందుకు. ఆ కోపంలో అనవసరంగా ఈ వూరు వచ్చేను. హాయిగా తన స్నేహితులందరూ ఎక్కడికో పిక్నిక్లకూ, షికార్లకూ వెళ్ళి కాలక్షేపం చేస్తూంటారు. నేనుకూడా ఇక్కడకు రాకపోతే వాళ్ళతో సరదాగా గడిపేదానిని కదా, అనుకుంటూ బాధ పడసాగింది.

"నడండమ్మాయిగోరూ" అంటూ ఆ ఆగంతకుడు అనేటప్పటికి, ఆలోచనలకి స్వస్తిచెప్పి, సూట్ కేస్ అతనికిచ్చి బయలుదేరింది స్టేషన్ లోంచి.

ఇద్దరూ కలిసి బయటకు వచ్చేరు. ఎదురుగ్గా గుర్రబ్బండి కనబడింది. సుశీల కంగారుగా "ఏమిటీ ఇప్పుడు నువ్వు నన్ను గుర్రబ్బండిలో తీసుకెళతావా" అని అడిగించి.

"అవునండి."

"ఏం! మామయ్య కారు పంపలేదా?"

"ఇది శానా సిత్రంగా వుందండి. మామయ్యగోరికి కారు నేదుకదండీ! ఓరిదైనా తీసుకునేదానికి ఓరిదీ ఖాళీ నేదండి. అందుకనే గుర్రబ్బండి తీసుకెళ్ళమని సెప్పేరు. పాతబండి, ముసలి గుర్రం అని నన్ను టేషనుకి బండితీసుకెళ్ళమన్నారు. ఇంకోడయితే బండి సరింగా నడపలేడని."

"చచ్చానురా బాబూ! ఇప్పుడు ఈ గుర్రబ్బండిలో కూర్చుని లేనిపోని కష్టాలుపడాలి. ఒకటా రెండా, 5 మైళ్ళ ప్రయాణం చెయ్యాలి" అని భయపడుతూండగా ఎదురుగుండా ఒక కారు కనిపించింది. అమ్మయ్య అనుకుని ఆ ఆగంతకునితో: "ఆ కారుగలాయనెవరో ఆయనతో మాట్లాడి రా. ఆ కారులో హాయిగా ఏ కష్టం లేకుండా వెళ్ళవచ్చును" అంది.

"అమ్మబాబోయి! ఇప్పుడు మావూరికి మినిష్టరుగా రొస్తున్నారు. ఆయన గురించి యీ కారొచ్చింది. అయినాకానీ, ఏటమ్మాయిగోరూ! బండిలో పోదాం పదండి. యిప్పటికే శానా ఏమయిపోయింది. ఆలిసమయితే మీ మామయ్యగోరికి కోపమొస్తుంది" అంటూ వినుక్కున్నాడు.

ఇంక ఈబాధ తప్పదురా అనుకుంటూ, తను ఈ వూరికని బయలుదేరి రావడం తనదేతప్పని తిట్టుకుంటూ చేసేదిలేక బండిఎక్కి కూర్చుంది. ఏదో విధంగా ఇంక ఈ ఆగంతకునితో సంభాషణ మొదలెట్టి కాలక్షేపం చేయాలి ఇల్లు జేరేంతవరకూ అనుకుని "ఇంతకీ నీపేరేమిటన్నావు?" అని అడిగింది.

"నేనేటీ అనలేదండి" అన్నాడు.

"చాలా ఘటికుడవే! నీపేరేమిటి?" అని అడిగింది.

"రాజంటారండీ!"

"ఎంతవరకు చదువుకున్నావు?"

"ఏటో వానాకాలం సదువండి! నాల్గవరకు సదివేనండి." ఇలా అనేక ప్రశ్నలు వేసి సంభాషణచేస్తూండగా, కొంతదూరం వెళ్ళేటప్పటికి రాజు గుర్రాన్ని ఒక చెట్టుక్రింద ఆపుచేశాడు. సుశీల కంగారుగా "ఏమిటి ఇక్కడ ఆపుచేసేవు" అంది.

"ముసలిగుర్రం కదండి. అలిసిపోయింది. కొంత ఆయాసం తీరిం తర్వాత మళ్ళీ బయల్దేరుద్దిలెండి"

అన్నాడు రాజు. సుశీల ఈ ప్రయాణంతో టి అలిసిపోయి, విసుగెత్తి, ఇంక లాభం లేదు నోరుమూసుకుని పడుండడమే మేలని కళ్ళుమూసుకుంది కళ్ళు మూసుకున్న దేకానీ ఆలోచనంతా రాజుగురించే- ఇంత అందగాడు పొలంపని చేయట మేమిటా అని. చూస్తూంటే జమిందారులా వున్నాడు. కానీ వేషం, భాష చూస్తూంటే అలా అనిపించటంలేదు.

పదినిముషాలు పోయినతర్వాత బండి బయలుదేరింది. రాజు "మీకేం అభ్యంతరం లేకపోతే ఒక సిగరెట్టు కాల్చుకుంటానండీ" అన్నాడు.

సుశీల చిరాకుగా 'సర్లే' అంటూ అతని చేతిలోని సిగిరెట్ పేకెట్ చూసింది. ఎందుకో అనుమానమేసి "నేనొక ప్రశ్న అడుగుతాను నిజం చెబుతావా!" అంది.

రాజుకు మనసులో బిక్కు బిక్కుమంటున్నా "సెప్పండమ్మాయిగోరూ" అన్నాడు.

"నువ్వు ఏసగా మాట్లాడడం మానేసి మామూలుగా మాట్లాడు. తర్వాత నాప్రశ్నకి సమాధాన మిద్దువుగాని" అంది.

"అదేటండీ, మా భాసే అట్లాగుంటుంది"

"అది నీభాషకాదు! నువ్వు కేవలం అలా నటిస్తున్నావు! నిజంచెప్పు! నువ్వు ఎవరు? నాగురించి నీకెలా తెలిసింది! నిజంగా మామయ్య నిన్ను పంపేరా?" అంటూ నిలదీసి అడిగింది.

రాజు అమాయకంగా మొహంపెట్టి "ఏటండీ! మీరు నేనుసెప్పింది ఎందుకని నమ్మరు" అని అడిగేడు.

"నిన్ను ఇంకానమ్మితే నేను గోతిలో పడతాను! నీనిజస్వరూపం బయట పడేంతవరకూ నేను ఇక్కడనుంచి కదలను" అంటూ బండిలోంచి దిగిపోయింది.

రాజు తనని ఎలాగ కనిపెట్టిందా అని ఆశ్చర్యపోయి, "సుశీలాదేవిగారూ! మీరనుకున్నదంతా నిజమే! కానీ నాకు ఒక్క విషయం చెప్పండి. మీరు నన్ను ఎలా అనుమానించేరు?"

సుశీల తనేదో గొప్ప డిటెక్షన్ చేసినట్లు సంతోషపడుతూ "నటన అనేది ఒక కళ. అది ప్రతీవాళ్ళకీ అబ్బదు. చేతకానివాడు నటిస్తే అది బయటపడుతుంది. మిమ్మల్ని అనుమానించడానికి కారణం మీ సిగరెట్లు, మీ చేతులు. సాధారణంగా పొలంలో రైతులు చుట్టలు ఎక్కువగా వాడుతూంటారు. సిగరెట్లు వాడినా మీరు కాలుస్తున్నంత ఖరీదయిన సిగరెట్లు కాల్చరు. ఇహపోతే మీ చేతులు పొలం పనిచేసే వాళ్ళ చేతులంత మొరటుగా లేవు. చాలా సున్నితంగా వున్నాయి. దాన్నిబట్టి మీరు పాలేరుకాదని ఋజువు చెయ్యొచ్చు. అదీ కాకుండా మీరుమాట్లాడే

"నడండమ్మాయిగోరూ" అంటూ ఆ ఆగంతకుడు అనేటప్పటికి, ఆలోచనలకి స్వస్తిచెప్పి, సూట్ కేస్ అతనికిచ్చి బయలుదేరింది స్టేషన్ లోంచి.

ఇద్దరూ కలిసి బయటకు వచ్చేరు. ఎదురుగ్గా గుఱ్ఱబ్బండి కనబడింది. సుశీల కంగారుగా "ఏమిటీ ఇప్పుడు నువ్వు నన్ను గుఱ్ఱబ్బండిలో తీసుకెళతావా" అని అడిగింది.

"అవునండి."

"ఏం! మామయ్య కారు పంపలేదా?"

"ఇది శానా సిత్రంగా వుందండి. మామయ్యగోరికి కారు నేదుకదండీ! ఒకిద్దైనా తీసుకునేదానికి ఓరిదీ ఖాళీ నేదండి. అందుకనే గుఱ్ఱబ్బండి తీసుకెళ్ళమని సెప్పేరు. పాతబండి, ముసలి గుఱ్ఱం అని నన్ను టేషనుకి బండితీసుకెళ్ళమన్నారు. ఇంకోదయితే బండి సరింగా నడపలేదని."

"చచ్చానురా బాబూ! ఇప్పుడు ఈ గుఱ్ఱబ్బండిలో కూర్చుని లేనిపోని కష్టాలుపడాలి. ఒకటా రెండా, 5 మైళ్ల ప్రయాణం చెయ్యాలి" అని భయపడుతూండగా ఎదురుగుండా ఒక కారు కనిపించింది. అమ్మయ్య అనుకుని ఆ ఆగంతకునితో: "ఆ కారుగలాయనెవరో ఆయనతో మాట్లాడి రా. ఆ కారులో హాయిగా ఏ కష్టం లేకుండా వెళ్ళవచ్చును" అంది.

"అమ్మబాబోయి! ఇప్పుడు మావూరికి మినీష్టరుగా రొస్తున్నారు. ఆయన గురించి యీ కారొచ్చింది. అయినాకానీ, ఏటమ్మాయిగోరూ! బండిలో పోదాం పదండి. యిప్పటికే శానా టేమయిపోయింది. ఆలిసమయితే మీ మామయ్యగోరికి కోపమొస్తుంది" అంటూ విసుక్కున్నాడు.

ఇంక ఈబాధ తప్పదురా అనుకుంటూ, తను ఈ వూరికని బయలుదేరి రావడం తనదేతప్పని తిట్టుకుంటూ చేసేదిలేక బండిఎక్కి కూర్చుంది. ఏదో విధంగా ఇంక ఈ ఆగంతకునితో సంభాషణ మొదలెట్టి కాలక్షేపం చేయాలి ఇల్లు జేరేంతవరకూ అనుకుని "ఇంతకీ నీపేరేమిటన్నావు?" అని అడిగింది.

"నేనేటీ అనలేదండి" అన్నాడు.

"చాలా ఘటికుడవే! నీపేరేమిటి?" అని అడిగింది.

"రాజంటారండీ!"

"ఎంతవరకు చదువుకున్నావు?"

"ఏటో వానాకాలం సదువండి! నాల్గవరకు సదివేనండి." ఇలా అనేక ప్రశ్నలు వేసి సంభాషణచేస్తూండగా, కొంతదూరం వెళ్ళేటప్పటికి రాజు గుఱ్ఱాన్ని ఒక చెట్టుక్రింద ఆపుచేశాడు. సుశీల కంగారుగా "ఏమిటి ఇక్కడ ఆపుచేసేవు" అంది.

"ముసలిగుఱ్ఱం కదండి. అలిసిపోయింది. కొంత ఆయాసం తీరింతర్వాత మళ్ళీ బయల్దేరుద్దిలెండి"

అన్నాడు రాజు. సుశీల ఈ ప్రయాణంతో టి అలిసిపోయి, విసుగెత్తి, ఇంక లాభం లేదు నోరుమూసుకుని పడుండడమే మేలని కళ్ళుమూసుకుంది కళ్ళు మూసుకున్న దేకానీ ఆలోచనంతా రాజుగురించే- ఇంత అందగాడు పొలంపని చేయట మేమిటా అని. చూస్తూంటే జమి.దారులా వున్నాడు. కానీ వేషం, భాష చూస్తూంటే అలా అనిపించట .లేదు.

పదినిముషాలు పోయినతర్వాత బండి బయలుదేరింది. రాజు "మీకేం అభ్యంతరం లేకపోతే ఒక సిగరెట్టు కాల్చుకుంటానండీ" అన్నాడు.

సుశీల చిరాకుగా 'సర్లే' అంటూ అతని చేతిలోని సిగిరెట్ పేకెట్ చూసింది. ఎందుకో అనుమానమేసి "నేనొక ప్రశ్న అడుగుతాను నిజం చెబుతావా!" అంది.

రాజుకు మనసులో బిక్కు బిక్కుమంటున్నా "సెప్పండమ్మాయిగోరూ'' అన్నాడు.

"నువ్వు ఏసగా మాట్లాడడం మానేసి మామూలుగా మాట్లాడు. తర్వాత నాప్రశ్నకి సమాధాన మిద్దువుగాని" అంది.

"అదేటండీ, మా భాసే అట్లాగుంటుంది"

"అది నీభాషకాదు! నువ్వు కేవలం అలా నటిస్తున్నావు! నిజంచెప్పు! నువ్వు ఎవరు? నాగురించి నీకెలా తెలిసింది! నిజంగా మామయ్యే నిన్ను పంపేరా?'' అంటూ నిలదీసి అడిగింది.

రాజు అమాయకంగా మొహంపెట్టి "ఏటండీ! మీరు నేనుసెప్పేది ఎందుకని నమ్మరు" అని అడిగేడు.

"నిన్ను ఇంకానమ్మితే నేను గోతిలో పడతాను! నీనిజస్వరూపం బయటపడేంతవరకూ నేను ఇక్కడనుంచి కదలను" అంటూ బండిలోంచి దిగిపోయింది.

రాజు తనని ఎలాగ కనిపెట్టిందా అని ఆశ్చర్యపోయి, "సుశీలాదేవిగారూ! మీరనుకున్నదంతా నిజమే! కానీ నాకు ఒక్క విషయం చెప్పండి. మీరు నన్ను ఎలా అనుమానించేరు?"

సుశీల తనేదో గొప్ప డిటెక్షన్ చేసినట్లు సంతోషపడుతూ "నటన అనేది ఒక కళ. అది ప్రతీవాళ్ళకీ అబ్బదు. చేతకానివాడు నటిస్తే అది బయటపడుతుంది. మిమ్మల్ని అనుమానించడానికి కారణం మీ సిగరెట్లు, మీ చేతులు. సాధారణంగా పొలంలో రైతులు చుట్టలు ఎక్కువగా వాడుతూంటారు సిగరెట్లు వాడినా మీరు కాలుస్తున్నంత ఖరీదయిన సిగరెట్లు కాల్చరు. ఇహపోతే మీ చేతులు పొలం పనిచేసే వాళ్ళ చేతులంత మొరటుగా లేవు. చాలా సున్నితంగా వున్నాయి. దాన్నిబట్టి మీరు పాలేరుకాదని ఋజువు చెయ్యొచ్చు. అదీ కాకుండా మీరుమాట్లాడే

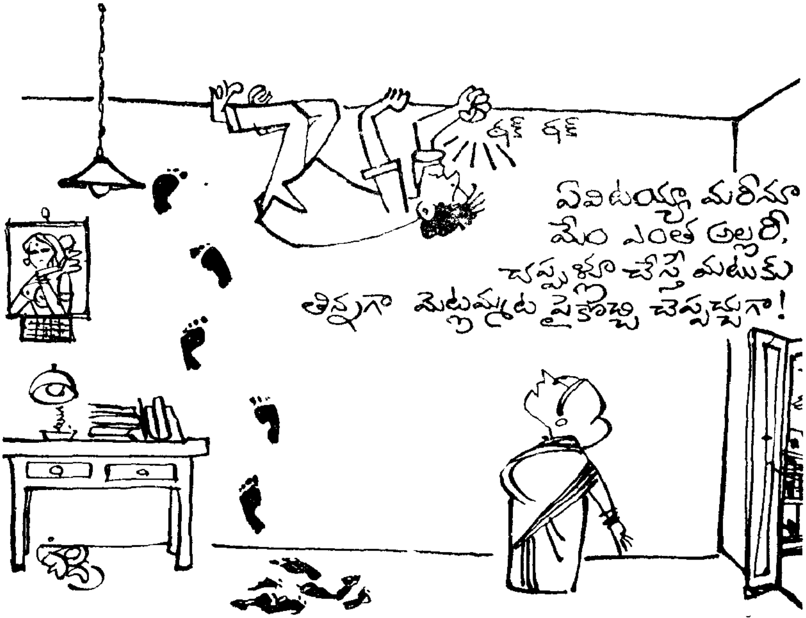

"అదికాదండీ! ఆ అమ్మాయికింకా తెలియదు."

"ఓహో అయితే వన్ వే ట్రాఫిక్ అన్నమాట!"

"కరెక్ట్. ఆ అమ్మాయి తెలుసుకుంటుందేమోనని చాలా ప్రయత్నాలు చేసేను. కానీ ఏకోశానా ఆ అమ్మాయి నన్ను ప్రేమిస్తున్న సూచనలు కనిపించటంలేదు."

"ఓహో! అలాగా! అయినా ఆ అమ్మాయికి ఇష్టంలేనప్పుడు మీరు మాత్రం ప్రేమించడం ఎందుకు చెప్పండి? మీరు ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించడం మానేసి మీతల్లి తండ్రులకి వదిలెయ్యండి ఆ భారం! వాళ్ళే మంచి పిల్లని ఏరిపెడతారు!"

"అదే శరణ్యంలా అనిపిస్తూందండి" అంటూ నసిగాడు. వీళ్ళిద్దరూ సంభాషణ సాగిస్తూండగా బండి వూళ్ళోకి ప్రవేశించింది. దారిలో కొంతమంది వీళ్ళిద్దరిని చూసి నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. సుశీలకిది ఆశ్చర్యం వేసింది. "ఏమిటీ! వీళ్ళేదో ముక్కున వేలేసుకుని విడ్డూరంగా చూస్తే ఏమైనా అర్థముండును, నవ్వడమేమిటీ అనుకుంది. మళ్ళీ "ఆఁ ఇంతేలే ఇలాంటి వూళ్ళలో ఇలాగేవుంటారు." అని తనని తాను సంబాళించుకుంది. ఇంతలో బండి ఆగినట్లయి ఆలోచనలకి

స్వస్తిచెప్పి కిందకుదిగింది. రాజు "లోపలికివెళ్ళండి! మామయ్యగారు మీగురించి లోపల ఎదురుచూస్తూంటారు" అనేసి లోపలినుంచి పనివాడినిపిల్చి సామాను లోపలపెట్టమని తనుకూడా సుశీల ననుసరించేడు.

"ఏమమ్మా! ప్రయాణం సుఖంగా సాగిందా'' అంటూ సుశీలమామయ్య ఎదురొచ్చేరు

"బాగానే జరిగింది మామయ్యా!" అంటూ సుశీల ఆయనకాళ్ళకి నమస్కారం చేసింది. మామయ్య అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఒకే మాదిరిగా వున్నాడు, ఏం మారలేదు అనుకుంది మనసులో.

వీళ్ళిద్దరిమధ్య నేనెందుకులే అనుకుని "నే వెళ్ళొస్తానండీ" అన్నాడు రాజు.

"అదేమిటోయ్! అంతదూరంనించి తీసుకొచ్చేవు. భోజనంచేసి వెళ్ళు" అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

"అట్టే మళ్ళీసారి వచ్చినపుడు చేస్తానండి" అంటూ సుశీలదగ్గర, పరంధామయ్యగారివద్ద శలవుతీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

సుశీల అతను వెళ్ళిపోయినవైపు తదేకంగా చూస్తూండడం గ్రహించి పరంధామయ్యగారు "ఏమమ్మా! ఇంత లేటయ్యింది; ట్రైన్ లేటయ్యిందా"? అని అడిగేరు.

"లేదు మామయ్యా! ట్రైన్ టయిముకే వచ్చింది. గుర్రబ్బండిలో రావడంవలన లేటయ్యింది" అంది.

పరంధామయ్యగారు ఆశ్చర్యంగా "ఏమిటీ గుర్రబ్బండిలో తీసుకొచ్చాడా! నేను కారిచ్చి పంపేనుగదా!" అన్నారు.

సుశీల "నాకేంతెల్సు! నీకసలు కారే లేదుటకదా!" అంది.

"సర్లే! ఆసంగతి నేను తేలుస్తాను. నువ్వువెళ్ళి స్నానంచేసిరా అమ్మా!'' అన్నారు పరంధామయ్యగారు.

ఆరాత్రి భోజనాలదగ్గర పరంధామయ్యగారు "ఏమమ్మా! వూళ్ళో అంతా కులాసాగావున్నారా!" అన్నారు.

"అంతా బాగానే వున్నారు మామయ్యా!"

"అదిసరే! ఇంతకీ పెళ్ళిభోజనం ఎప్పుడు పెట్టిస్తావు!''

"పో మామయ్యా!" అంది సిగ్గుపడుతూ.

"పోఅంటే ఎలాగ!" నీకు మంచి సంబంధం చూసివుంచాను ఇక్కడ! అందుకనే మీఅమ్మకి వ్రాశాను ఇంతలో నువ్వు నీఅంతట ఇక్కడకి ప్రయాణం అవడం, పెళ్ళిచూపులుకూడా మాకు తెలీకుండా దారిలోనే జరిపేసుకోడం అన్నీ అయ్యాయి

సరే శుభస్య శీఘ్రం అని మీ నాన్నకి ఉత్తరం రాస్తాను ..."